

ת"פ 30168/08/17 - מדינת ישראל נגד אפרים פישל מינצברג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 30168-08-17 מדינת ישראל נ' מינצברג

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אפרים פישל מינצברג

הנאשמים

פסק דין

כללי

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בהתפרעות, עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובהפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

2. בהסכמת הצדדים וכדי לחסוך מזמנם, מסרתי היום בדיון רק את תוצאת פסק הדין ובהמשך היום העברתי את פסק הדין בנוסחו המלא באמצעות נט המשפט.

העובדות שבהן הורשע הנאשם בהכרעת הדין

3. על פי העובדות שבהן הורשע הנאשם, ביום 18.08.2016 בשעה 21:00 או בסמוך לכך אירעה התפרעות בכיכר השבת בירושלים שבה השתתפו עשרות מפגינים חרדים ובהם הנאשם. במהלך ההתפרעות שרפו המתפרעים שלושה פחי אשפה, חסמו צירי תנועה, והשליכו מגגות הבתים לעבר השוטרים שנכחו במקום, זכוכיות, ברזלים, דליי מים, ואבנים. הכוח המשטרתי ניסה לפנות את הצירים החסומים ולפזר את ההתפרעות, אולם המתפרעים לא נשמעו לשוטרים והכוח התקשה בפינויים. השוטר דניאל בניסטי הודיע למתפרעים שעליהם להתפזר.

במהלך ההתפרעות, הורה קצין משטרה לשוטר מרדכי אוזן לעצור חשוד קטין (להלן: "**הקטין**" או "**החשוד**"). השוטר אוזן החל במעצר בעזרת השוטר עומרי בדש. או אז רץ הנאשם לעברם, נשכב על החשוד שהיה על הקרקע וחיבק אותו באופן שלא אפשר את מעצרו, וזאת, כדי למנוע את המעצר. השוטר בניסטי הגיע אף הוא לסייע במעצר. השוטר בדש ניסה להפריד את החשוד מהנאשם, כשהנאשם מתנגד לכך ממושכות. כדי להפריד את החשוד מהנאשם, נאלץ השוטר אוזן לרסס את הנאשם והחשוד בתכשיר פלפל.

במהלך מעצרים של החשוד והנאשם, נפצע השוטר בניסטי בידו הימנית מאבן גדולה שהושלכה לעברו. כתוצאה מכך, נגרמו לשוטר בניסטי כאבים והוא חש קושי להזיז את ידו.

הנאשם הורשע על שבמעשיו השתתף בהתקהלות אסורה שהתחילו לבצע בה את מטרתה בהפרת השלום, שיש בה כדי להטיל אימה על הציבור ובכך שעשה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 26.02.2020 (להלן: "**התסקיר**") ותסקיר משלים הוגש ביום 21.04.2020 (להלן: "**התסקיר המשלים**"). כדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשם אפרט את עיקרי הדברים בלבד.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, התעסוקתי של הנאשם. הנאשם בן 26 נשוי ואב לשלושה ילדים בגיל 3-5, עובד במספר מקומות כאיש תחזוקה ומתגורר עם משפחתו בשכונת גאולה בירושלים. הנאשם תיאר את משפחתו כשייכת לזרם חרדי מתון. הוא גדל והתחנך במסגרות חרדיות עד לנישואיו בגיל 18. הנאשם מסר לשירות המבחן שהוא חווה בעבודתו הערכה רבה על תפקודו וכי עבודתו היא מקור לתחושת הנאה וסיפוק בחייו.

אשר למעורבות קודמת בפלילים, לנאשם אין הרשעות קודמות. בהתייחס לעבירה הנוכחית מסר שנכח במקום במסגרת עבודתו וכששמע קריאות לעזרה חש למקום כדי לסייע. עוד מסר שבמסגרות שבהן למד הפנים תפיסות שגויות שלפיהן שוטרים הם גורם שלילי אשר יש להישמר מפניו. על רקע זה ניסה לסייע לקטין ולהגן עליו מפני השוטרים בכך ששכב עליו. שירות המבחן התרשם כי לאחר שהנאשם הצליח לבחון את הבעייתיות שבהתנהגותו ולאחר שקיבל אחריות על מעשיו, הוא גילה אמפטיה כלפי מערכת אכיפת החוק ובפרט כלפי שוטרים הפועלים בהפגנות אלימות כמו ההפגנה שבמהלכה נעצר. הדברים נאמרו אף על פי שהנאשם טשטש את מעשיו וייחס לנוכחותו במקום כוונות חיוביות. הנאשם שלל תפיסות אידיאולוגיות מגובשות שעומדות בבסיס נוכחותו בזירת ההפגנה.

כגורמי סיכון לעבריינות חוזרת, צוינו: היעדר מערכות תמיכה בחייו דבר שהוביל לפיתוח דפוסי התנהגות מרצים; תחושת חוסר שליטה על התנהגותו ועל בחירותיו; גישה מצמצמת בהתייחסותו לעבירה.

כגורמי סיכוי לשיקום, צוינו: שיתוף באופן פתוח אודות נסיבות חייו וקשייו; הצלחה לבחון את הבעייתיות שבמעשים; הבעת אמפטיה כלפי השוטרים; תפקוד נורמטיבי במהלך השנים על אף היעדר מערכות תמיכה; היעדר הרשעות קודמות; השפעת ההליך המשפטי כמציב ומחדד גבולות; היעדר תפיסות אידיאולוגיות מגובשות שעמדו ברקע למעשה; הבעת רצון ליטול חלק בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן.

לאור האמור בתסקיר, המליץ שירות המבחן על דחייה כבת חודש כדי לבדוק אפשרות לשילובו של הנאשם

בהליך טיפולי במסגרת השירות, לאחר שהנאשם הסכים לכך.

בתסקיר המשלים הודיע שירות המבחן כי עקב מצב החירום שהוכרז בעקבות התפשטות נגיף קורונה, קוימה שיחה טלפונית עם הנאשם שבה ביטא אמביוולנטיות בקשר להשתלבותו בהליך טיפולי. בין היתר הדגיש כי בעצת רבו ובעצת גורמים בקהילה, לא יוכל להשתתף בטיפול שאינו ייעודי לבני המגזר החרדי. כך גם שלל את האפשרות להשתלב בטיפול קבוצתי אם יתר המשתתפים אינם שייכים למגזר החרדי. שירות המבחן הדגיש שאין בידו אפשרות להתחייב לדרישה מעין זו. שירות המבחן הבהיר לנאשם את משמעות ההליך הטיפולי ואת התרומה והרווחים שהוא עשוי להפיק ממנו אם יטול חלק בהליך משמעותי, אולם הנאשם התקשה להתחייב להליך. הנאשם ציין שאינו שולל הליך טיפולי פרטי במסגרת המגזר החרדי שאליו ייפנה באופן עצמאי בכפוף לברכת רבו ולברכת אשתו.

שירות המבחן התרשם כי בשלב זה הנאשם אינו בשל דיו להשתלבות בהליך טיפולי וזאת נוכח האמביוולנטיות שביטא והמגבלות שהציב. עם זאת לאור גילו הצעיר, האחריות שקיבל, היעדרו של עבר פלילי קודם, האפקט של ההליך המשפטי כגורם מרתיע ומציב גבול, ונוכח היעדר תפיסות אידיאולוגיות נוקשות שעומדות בבסיס העבירה, המליץ שירות המבחן לשקול להימנע מהרשעת הנאשם. לצד זאת הומלץ על הטלת עונש מוחשי וחינוכי במסגרת צו של"צ בן 150 שעות והתחייבות להימנע מעבירה.

תמצית טיעוני הצדדים

5. **באת כוח המאשימה** הגב' אורה סטוקר, עתרה שלא להיעתר להמלצת שירות המבחן ושלא לבטל את הרשעת הנאשם כיוון שהנאשם אינו עומד בקריטריונים שנמנו בהלכה הפסוקה לצורך ביטול הרשעה. אשר לעונש טענה שיש לגזור על הנאשם צו של"צ כפי שהמליץ שירות המבחן. בטיעוניה הדגישה את הערכים המוגנים שנפגעו ואת נסיבות ביצוע העבירה שמהם עולה שהנאשם פעל כחלק מקבוצת מתפרעים ממניע אידיאולוגי, ניסה לסכל מעצרו של אחר, לא ציית להוראות השוטרים, והמשיך להתנגד להם גם לאחר שנתפס.

אשר למדיניות הענישה, טענה שהמחוקק גילה דעתו להחמיר בעבירה זו בקבעו לצדה עונש מאסר מזערי בן שבועיים. כיוון שמדובר בעבירה נפוצה טענה שיש צורך בהטלת ענישה הולמת.

אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע במנעד שבין צו של"צ ועד למספר חודשי מאסר בעבודות שירות, כאשר יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם. לחומרה, ביקשה לזקוף לחובת הנאשם את היותו בגיר ואת אי קבלת האחריות. לקולה ביקשה להתחשב בכך שלנאשם אין הרשעות קודמות. ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי דין התומכים בטענותיה.

6. **בא-כוח הנאשם**, עו"ד חיים רייכבך עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה, לבטל את הרשעת הנאשם ולגזור עליו צו של"צ והתחייבות.

בטיעוניה הדגיש שבהכרעת הדין נקבע שהנאשם הזדמן למקום באקראי ולא היה חלק מההפגנה, אולם בית המשפט קבע שהכניס את עצמו לאירוע. עוד טען שנקבעו בהכרעת הדין מספר קביעות מקלות ובהן: לא הוכח שהנאשם דחף שוטר, מעצרו של הנאשם היה בלתי חוקי, מצלמות אבטחה שהיו במקום ויכולות היו לשפוך אור

על מה שאירע לא נתפסו, והקטין שעליו ניסה הנאשם להגן שוחרר לאחר שלא נמצא שעבר עבירה כלשהי.

אשר להליך הטיפול, טען שהנאשם הביע נכונות להשתתף בהליך שכזה, אולם לא נמצאה עבורו מסגרת ייעודית לחרדים. ציין שלנאשם אין עבר פלילי קודם ומאז האירוע לא נפתחו לחובתו תיקים נוספים. הדגיש שהנאשם הביע את צערו בפני שירות המבחן, הוא מצר על מעשהו ואין סיכוי שישוב עליו. בהתייחסו לעניין ההרשעה טען שהנאשם עובד במוסד חינוכי בעבודה שאינה מאפשרת הרשעה פלילית וכיום נוטל חלק בקורס מנעולנים וגם שם דורשים היעדר הרשעות. מכאן שיש להחריג מקרה זה ולהיעתר להמלצת שירות המבחן. את טענותיו תמך בפסקי דין.

דברי הנאשם

7. הנאשם ניצל את זכותו למילה האחרונה. בדבריו לפני סיפר שהוא משמש מורה מחליף בבתי הספר שבהם הוא עובד. סיפר על תרומתו בעבודה ועל קשייו המשפחתיים בעיקר נוכח מצבה של אחותו. אשר לעבירה הביע צער וחרטה והצהיר שמאז האירוע הוא אינו מתקרב לשוטרים או להפגנות והוא מעוניין רק להמשיך בחייו ובעבודתו. בהתייחס להליך הטיפול מסר שהוא חפץ בהליך שכזה אולם רק בכפוף להסכמת אשתו ורבו, שאם לא כן תיגרמנה בעיות במישור הזוגי. את דבריו חתם בקשה לרחמי בית המשפט.

דין והכרעה

ביטול הרשעה

8. מצאתי שבנסיבות המקרה שלפניי, יש לבטל את הרשעת הנאשם משיקולי צדק.

9. כבר בפתח הדברים אבהיר שהתנהגותו של הנאשם כפי שהשתקפה באירוע דנא היא פסולה. מדובר בהתנהגות שפוגעת בסדר הציבורי, פוגעת בפעילותה של משטרת ישראל בהשלטת החוק והסדר, חותרת תחת שלטון החוק ואין להסכין עמה.

10. מטיעוני הצדדים עולה, שאין ביניהם מחלוקת בדבר העונש העיקרי שיוטל על הנאשם. שני הצדדים מסכימים שיוטל צו של"צ בהיקף שהמליץ שירות המבחן. השאלה שנוטרת במחלוקת היא אפוא שאלת ההרשעה. לדעת המאשימה יש להותיר אל הרשעת הנאשם על כנה, ומנגד לדעת ההגנה יש לבטל את הרשעתו. החלטתי לבכר את עמדת ההגנה על פני זו של התביעה ולבטל את הרשעת הנאשם מהנימוקים שיפורטו להלן.

11. על פי ההלכה הפסוקה, הימנעות מהרשעה היא חריג לכלל שלפיו אדם שהוכחה אשמתו בפלילים יורשע בדין והיא שמורה לנסיבות יוצאות דופן שבהן אין יחס סביר בין הנזק שצפוי מן ההרשעה בדין ובין חומרתה של העבירה (בר"ע 432/85 רומנו נגד מדינת ישראל (21.08.1985)).

12. התנאים להימנעות מהרשעה נמנו כידוע בע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל (21.08.1997) (להלן: "הלכת כתב") שם נקבע שהימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני תנאים. ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

בפסק הדין הביא בית המשפט (כב' השופט ש' לוין) תשעה מבחני עזר מתוך דבריה של מנהלת שירות המבחן אשר התוותה את שיקולי שירות המבחן מקום שבו מתבקשת המלצה בשאלת ההרשעה בדין, ואלו הם:

א.

האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם.

ב.

חומרת העבירה והנסיבות שבהן נעברה.

מעמדו

ג.

ותפקידו של הנאשם והקשר שבין העבירה למעמד ולתפקיד.

ד.

מידת הפגיעה של העבירה באחרים.

ה.

הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות.

ו.

האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית או שמדובר בהתנהגות מקרית.

יחסו של

ז.

הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה ומביע חרטה עליה.

ח.

משמעות ההרשעה מבחינת הדימוי העצמי של הנאשם.

ט.

השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

אשר לתנאי בדבר

13.

פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו, נפסק שעל בית-המשפט להשתכנע, כי: "**הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול ההרשעה**" (ע"פ 3554/16 יעקובוביץ נגד מדינת ישראל (11.06.2017)).

עוד נקבע

14.

בפסיקה כי על הטוען לאי הרשעה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולעניין זה אין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות (רע"פ 9118/2012 פריגין נגד מדינת ישראל (01.01.2013)).

15. עם זאת, פסיקת בתי המשפט הגמישה מעט את הדרישה דלעיל והכירה במעין מקבילית כוחות המתקיימת בין שני הפרמטרים שנמנו בהלכת כתב, כך שכלל שמעשי העבירה חמורים יותר, אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית אלא נדרשת פגיעה קונקרטית ברורה ומוחשית. וככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר.

(ע"ין בת"פ 36771-11-15 מדינת ישראל נגד פנש ואח' (14.06.2016); ע"פ 24457-03-15 גוטרמן נגד מדינת ישראל (30.08.2015); רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נגד שבתאי (10.09.2013) דעת כב' השופט ע' פוגלמן, עפ"ג 44406-12-11 שואהנה נגד מדינת ישראל (16.02.2012) דעת כב' השופט ע' גרוסקופף).

16. יישום התנאי הראשון שבהלכת כתב על המקרה שלפניי מעלה שהנאשם אינו עומד בו. ומשכך ממילא אין עוד צורך לדון בתנאי השני.

17. אשר לשאלת הנזק המוחשי והקונקרטי שיוביל לפגיעה חמורה בשיקומו, טען הנאשם שנזק מסוג זה ייגרם לו הן בשל כך שהוא משמש מורה מחליף במוסדות החינוך שבהם הוא עובד והן בשל כך שהוא נוטל חלק בקורס מנעולנים.

18. כאמור, לא השתכנעתי שהנאשם עומד ברף הנדרש לביטול הרשעתו מטעם זה.

הנאשם הוא איש אחזקה במוסדות חינוך ואינו מורה. תפקידו העיקרי אפוא אינו בתחום ההוראה. לא נטען שהנאשם בעל הכשרה לשמש כמורה, ולא ברור אם מדובר במעמד רשמי או באילוץ. מכל מקום גם אם מדובר במעמד רשמי כלשהו, לא הוכח שהרשעתו בהפרעה לשוטר במסגרת הפגנה, תוביל לפגיעה כלשהי במעמדו כמורה מחליף לעת מצוא.

אשר לקורס המנעולנים, טענה זו לא נתמכה באישורים רשמיים כלשהם, כך שלא ניתן לדעת בוודאות מה השלכותיה של ההרשעה על לימודיו של הנאשם ועל עיסוקו העתידי במקצוע זה.

19. עם זאת, השתכנעתי שיש לבטל את הרשעת הנאשם משיקולי צדק בשל נסיבותיו הייחודיות של תיק זה בלי שהדבר יהווה תקדים למקרים אחרים שבהם לא מתקיימות אותן נסיבות מיוחדות.

בע"פ 4456/14 קלנר נגד מדינת ישראל (22.2.2012), (בפסקה 229 לפסק דינו של השופט פוגלמן) הכיר בית המשפט העליון באפשרות לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי צדק. ובלשון בית המשפט נוסחו הדברים כך:

"יש לאפשר לבית המשפט לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי צדק. קביעת חריג זה נובעת מעקרון המידתיות בענישה הנגזר מהחובה החלה גם על בית המשפט לפעול לפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. קביעה זו, שבמסגרתה נפתח פתח צר כאמור לעיל, יש בה מענה לצורך - המתעורר אמנם במקרים חריגים ונדירים - לגזור על נאשם עונש מחוץ למתחם העונש ההולם למעשיו ולהגיע לתוצאה צודקת והוגנת במקרים פרטניים"

הנימוקים למסקנתי זו הם אלה:

א. **הנאשם היה נתון במעצר בלתי חוקי**; כעולה מהכרעת הדין העיד השוטר בדש שמסר לנאשם הודעה על מעצרו רק בתחנת המשטרה ולא בזירת ההפגנה בשטח.

כידוע על פי סעיף 24 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, על השוטר העוצר לזהות את עצמו בפני החשוד בציון שמו או כינוי הרשמי והיותו שוטר ואף לזהות את עצמו גם באמצעות תעודת שוטר. נוסף על כך, עליו להודיע לחשוד שהוא עצור ולהבהיר לו את סיבת מעצרו בהקדם. על פי הוראות הסעיף כל החובות ניתנות לדחייה אם מתקיימת אחת העילות המנויות בסעיף 24(ב), זולת החובה להודיע לחשוד על המעצר שהיא חובה שאינה ניתנת לדחייה. כל החובות הן תנאי לחוקיות המעצר. כך שאי מסירת ההודעה לנאשם על מעצרו פגמה בחוקיות המעצר ולמעשה היה הנאשם נתון במעצר בלתי חוקי זמן ניכר החל ממעצרו בפועל בזירת ההפגנה ועד שקיבל את ההודעה על מעצרו בהיותו בתחנת המשטרה.

ב. **למרות שהנאשם היה נתון במעצר לא חוקי, הופעל נגדו כוח בלתי סביר ובניגוד לנהלי המשטרה**; השוטר בדש העיד שבין היתר הכה את הנאשם במכת אגרוף בראשו. ושוטר אחר, השוטר אוזן, ריסס אותו בתכשיר פלפל. לאחר מכן נאזק הנאשם תוך שימוש בכוח.

מכת אגרוף בראש אינה בגדר הפעלת אמצעי כוח סביר בנסיבות העניין, גם אם היה המעצר חוקי. מיותר לציין שמכה שכזו באזור כה רגיש, עלולה הייתה לגרום לנזק כבד לנאשם באופן שאינו שקול לנזק שניסה השוטר למנוע.

אשר לשימוש בתכשיר פלפל, כידוע נוהל מס"ר 02.220.200 **"הפעלת תכשיר פלפל"** (נ/1) שהוא נוהל משטרי המחייב את השוטר, מורה לשוטר להודיע לחשוד על מעצרו בטרם יעשה נגדו שימוש בתכשיר פלפל.

עוד מחייב הנוהל להזהיר את החשוד על השימוש הצפוי בתכשיר הפלפל, אזהרה שלא ניתנה לנאשם כנדרש.

כך שלא זו בלבד שהנאשם נעצר שלא כדין, אלא שהופעל נגדו כוח בלתי סביר ונעשה נגדו שימוש בתכשיר פלפל תוך הפרת החובות הקבועות בנהלי המשטרה.

ג. **הקטין שעליו הגן הנאשם לא עבר עבירה;** כפי שנכתב בהכרעת הדין, הובא הקטין לבית המשפט שם התברר שאין בנמצא חומר חקירה שמבסס חשד סביר לעבירה כשלהי שעבר. בית המשפט (כב' השופטת ג' סקפה-שפירא) קבע בהחלטתו (נ/10) כך: **"משעה שלא ברורה סיבת מעצרו של המשיב מלכתחילה, לא מצאתי כי קיים חשד סביר למיוחס למשיב. יתכן כי ניסיונו להשתחרר ממעצר נבע מהעובדה כי המעצר לא היה כדין ומכל מקום לא הוצגו לי ראיות לכך שהייתה הצדקה למעצרו של המשיב"**

מסיבה זו שוחרר הקטין ממעצרו ללא תנאים זולת חובת התייצבות להליכי חקירה או משפט.

כך שלמעשה הכשיל הנאשם מעצר של אדם שלא עבר כל עבירה. זאת אף על פי שמעשה שכזה כשלעצמו מהווה עבירה וראה לעניין זה ניתוח מפורט בהכרעת הדין.

ד. **הנאשם לא נטל חלק בהפגנה אלא עבר במקום באקראי;** כפי שבואר בהכרעת הדין, הפלג שקיים את ההפגנה הוא הפלג הליטאי-ירושלמי. הנאשם הוא חסיד כך שברור שהוא אינו משתייך לפלג זה. כפי שנקבע בהכרעת הדין עבר הנאשם במקום באקראי, ברם בניסיונו לסכל את מעצרו של הקטין, ובכך שלא ציית להוראות השוטרים שהיו במקום, ובכך שמיאן לעזוב את המקום ולהרפות מאחיזתו בקטין, הכניס את עצמו לשותפות ספונטנית עם המתפרעים ובמעשיו נטל חלק בהגשמת מטרותם.

20. נוסף על אלה, בחינת מבחני העזר מעלה שהנאשם עומד ברובם. מדובר בעבירה ראשונה ויחידה; חומרת העבירה היא ברף נמוך; העבירה לא פגעה פגיעה של ממש במאן דהוא; אין סבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; העבירה אינה משקפת דפוס התנהגות כרוני ומדובר בהתנהגות מקרית; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והתחרט; ההרשעה תשפיע עמוקות על דימויו העצמי; ההרשעה עלולה להשפיע על תחומי פעילותו של הנאשם אף שלא מדובר בנזק מוחשי וקונקרטי.

21. עוד אוסיף שהנאשם הודה במעשה כבר בפתח משפטו אולם טען שפעל כדי להגיש עזרה ראשונה לקטין, טענה שנדחתה על ידי. בעקבות ניהול המשפט נקבע שהנאשם לא דחף את השוטר בדש כפי שיוחס לו מלכתחילה בכתב האישום. כך שאין להסיק מסקנות שליליות כלשהן מניהול התיק במקרה זה.

סוף דבר

22. החלטתי אפוא לבטל את הרשעת הנאשם.

לצד זאת יוטלו עליו העונשים הבאים:

א. **שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות** על פי תכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 30 יום מהיום.

ב. **התחייבות בסך 2,500 למשך שנתיים שלא יעבור עבירות נגד שוטרים.** הנאשם יחתום על ההתחייבות במזכירות בית המשפט בתוך 14 ימים. לא יחתום הנאשם על התחייבות ייאסר למשך 10 ימים.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק פסק דין לשירות המבחן למבוגרים.

תקופת הערעור בזכות לבית המשפט המחוזי בירושלים תימנה מיום שיוטל צו השל"צ על הנאשם.

ניתן היום, כ"ג אייר תש"פ, 17 מאי 2020, בהעדר הצדדים.